

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.450 van 11 april 2002
in de zaak A.88.609/XIV-3724.**

In zake : XXX,
 wonende te 9100 NIEUWKERKEN-MAAS,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 januari 1968 en van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 22 december 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 juli 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 1999;

Gelet op het arrest nr. 89.473 van 31 augustus 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 maart 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT die, loco Advocaat P. HECTORS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 18 november 1998 en verklaart zich vluchteling op 25 november 1998.

1.2. Op 1 juli 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 november 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 19 oktober 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, die beweert van Azerische nationaliteit en Azerische origine te zijn, verklaart in haar land, Nagorno-Karabach, problemen gekend te hebben omwille van haar origine. Betrokkenes man, B. S., zou al van vóór hun huwelijk, in 1987, lid zijn van de fedain. Na een aanval van de fedain op het dorp Lesnoj zou betrokkenes man een Azerische vrouw en jongen naar huis meegenomen hebben en ze tien dagen in hun huis verborgen hebben. Toen betrokkenes man en een vriend deze naar de grens wilden brengen zouden ze door (de) fedain betrappt zijn, waarna de Azeri's gedood zouden zijn en betrokkenes man en zijn vriend geslagen zouden zijn. Sindsdien zouden betrokkene en haar man problemen kennen met hun burens omwille van haar origine. Begin 1988 zouden betrokkene en haar man naar Moskou gevlucht zijn, waar ze zes maanden zouden verbleven hebben, waarna ze eind 1988 of begin 1989 naar

Leningrad zouden verhuisd zijn. Hier zouden ze tot 1991 of 1992 een tijdelijke propiska gehad hebben. In 1997 zou betrokkene man bij een identiteitscontrole door OMON-leden geslagen zijn. Ook betrokkene zou op straat identiteitscontroles moeten hebben ondergaan. Na de problemen in 1997 zou betrokkene man naar Nagorno-Karabach teruggekeerd zijn en betrokkene zelf zou naar Moskou gegaan zijn. In Nagorno-Karabach zou betrokkene man omwille van een gebrek aan documenten tot het einde van 1997 in de gevangenis opgesloten zijn. Hierna zou hij terug naar Leningrad gegaan zijn, waar hij opnieuw problemen met OMON-leden zou gehad hebben. Hij zou op straat en in het appartement door deze geslagen zijn, omdat hij er illegaal zou verbleven hebben. In november 1998 verliet betrokkene, samen met haar gezin, Rusland om op 25 november 1998 in België asiel aan te vragen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene en haar man, afgelegd op het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van betrokkene relaas ondermijnen. Zo verklaart betrokkene dat haar man al van vóór hun huwelijk (in 1987) lid was van de fedaïn en dit uniform droeg, terwijl deze zelf verklaart nooit lid van de fedaïn te zijn geweest. Betrokkene verklaart dat de Azerische vrouw en jongen in huis, in hun kamer, verbleven, terwijl haar man verklaart dat deze in de stal verbleven. Ook verklaart betrokkene begin 1988 Nagorno-Karabach te hebben verlaten, terwijl haar man stelt dat ze dit in de herfst van 1988 deden. Daarnaast verklaart betrokkene na zes maanden Moskou te hebben verlaten om naar Leningrad te gaan, waar ze tot 1991 of 1992 een tijdelijke propiska hadden. Haar man verklaart daarentegen dat ze meer dan één jaar in Moskou verbleven en in 1990 naar Leningrad verhuisden, waar ze tot de lente van 1997 een tijdelijke propiska hadden. Betrokkene verklaart op straat gecontroleerd te zijn door OMON-leden, terwijl haar man verklaart dat zij nooit last had van identiteitscontroles, vermits zij geen Kaukasisch uiterlijk heeft. Tenslotte verklaart betrokkene dat haar man, na zijn terugkeer uit Nagorno-Karabach (eind 1997), op straat en thuis door OMON-leden geslagen werd, terwijl deze zelf verklaart na zijn terugkeer uit Nagorno-Karabach geen problemen meer te hebben gekend met OMON-leden.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat het ongeloofwaardig is dat betrokkene man reeds van vóór hun huwelijk (in 1987) lid van de fedaïn was. Uit informatie, aanwezig op het Commissariaat-generaal (Fuller E., Paramilitary Forces Dominate Fighting in Transcaucasus en Helsinki Watch, Bloodshed in the Caucasus, september 1992), blijkt immers dat de eerste paramilitaire groep in Armenië/Nagorno-Karabach in april 1989 werd opgericht, zodat het onmogelijk is dat betrokkene man van vóór hun huwelijk al lid van de fedaïn was. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de grootschalige etnische zuiveringen slechts vanaf november 1988 plaats hadden, waardoor het ongeloofwaardig is dat het dorp Lesnoj begin 1988 volledig vernietigd zou zijn geweest. Dit wordt nog eens versterkt doordat nergens in de bronnen de vernietiging van Lesnoj terug te vinden is en dit terwijl er voor de andere dorpen, die betrokken waren bij etnische zuiveringen, een zeer gedetailleerde informatie voorhanden is.

Gezien bovenstaande vaststellingen is het niet meer mogelijk om nog enig geloof te hechten aan betrokkene verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 juli 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat zij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("De ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Feiten en middelen") verder

opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster in een enig middel in essentie de schending van de motiveringsplicht aanvoert; dat zij meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten onrechte heeft vastgesteld dat er verschillende tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden in haar relaas terug te vinden zijn;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende aanvoert :

“In een enig middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing een schending van de motiveringsverplichting zou inhouden.

De Commissaris-generaal overwoog op goede gronden dat de aanvraag bedrieglijk was. Er werd vastgesteld dat het asielrelaas allesbehalve coherent was en dat er diverse tegenstrijdigheden dienden te worden opgemerkt.

Deze incoherenties en tegenstrijdigheden betroffen geen details, maar hadden betrekking op essentiële elementen van het asielrelaas. In de aangevochten beslissing vermeldt de Commissaris-generaal in 7 onderdelen, waarom hij van oordeel is dat de aanvraag bedrieglijk is.

Verzoekster tracht, op weinig overtuigende wijze, een mogelijke uitleg te geven voor deze motivering van de Commissaris-generaal, maar slaagt daar niet in. De incoherenties en tegenstrijdigheden waren te groot in aantal en te fundamenteel om nog verder geloof te kunnen hechten aan de verklaringen van verzoekster.

Op basis van de in de beslissing vermelde elementen was de Commissaris-generaal verplicht de aanvraag bedrieglijk te verklaren.

Verzoekster tracht ook, op weinig ernstige wijze, aan te tonen dat de Commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij het noteren van het asielrelaas. De aangevochten beslissing zou verkeerdelijk de stad Moskou vermelden in plaats van Frazzovo.

Hieromtrent wenst verweerder toch aan te stippen dat de vermelding van de stad Moskou, louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoekster zelf en haar echtgenoot (cfr. onder meer verhoor XXX .voor de DVZ d.d. 11.05.1999 nr. 42 : “We besloten naar mijn moeder te gaan die in Frazzovo te Moskou woonde”. “(...) In de lente van 1998 gingen we via Armenië naar Moskou”. Zie ook verhoorverslag A. Se. voor het CGVS d.d. 01.09.1999 p.2: “Hoe gereisd tot België? Met voertuig. Welk? vrachtwagen. Van waar? Moskou”). Ook de echtgenoot van verzoekster zelf vermeldde meermalen de stad Moskou (cfr. ondermeer verhoorverslag CGVS van B. S. d.d. 01.09.1999 p.3: “Moskou (via luchthaven van Yerevan)”; zie ook p. 17 : “Toen alles aan vrouw verteld? Was in Moskou, aan vrienden verteld).

Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat Frazzovo (Frejzebo) slechts op 15 km ten oosten van het historische centrum van Moskou ligt en administratief gezien onder de regio Moskou valt, hetgeen trouwens door verzoekster bevestigd wordt wanneer zij zegt (cfr. interview XXX voor de DVZ d.d. 11.05.1999 nr. 42): “We besloten naar mijn moeder te gaan die in Frazzovo te Moskou woonde”.

De motiveringsverplichting is geenszins geschonden. Het enig middel is niet ernstig (gegrond).”;

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij de uiteenzetting van de eerste verwerende partij;

3.1.4. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord als volgt repliceert:

“Concluante volhardt in haar motieven en middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Aanvullend wenst zij echter, betreffende stukken die zij bij de huidige Memorie van Wederantwoord aanvullend neerlegt, het volgende te stellen.

Concluante brengt met huidige Memorie van Wederantwoord een aantal stukken voor die de essentie van haar verhaal dat zij vertelt bewijst.

In de eerste plaats betreft het een verklaring van de burgemeester K. ARZOEMANIAN welke bevestigt dat S.B. in de lente van 1988 heeft deelgenomen aan de strijd voor onafhankelijkheid van Karabach, t.t.z. de vernietiging van het dorp Lesnoë en het feit dat hij hulp heeft verleend aan een Azerbeidzjaanse vrouw.

Verder wordt er een korte brief voorgebracht van de vriend, welke dit voorgaande document bezorgde en welke de toestand ter plaatse beschrijft en de onmogelijkheid voor concluante en haar gezin op (om) terug te keren.

Tenslotte wordt er een attest voorgebracht van deze heer R. AROESHANIAN welke stelt dat het vroegere huis van concluante in gebruik is als magazijn voor de kleuterschool en bijgevolg de facto is geconfiscieerd geworden.

Uit de brief van concluante blijkt dan aan wie het te wijten is.

Dat deze stukken bewijzen dat het verhaal van concluante zeer zeker op waarheid gesteund (is) en dat het Commissariaat-Generaal voor (de) Vluchtelingen (en de staatlozen) te vlug was om in het dossier van concluante een bevestigende beslissing te treffen.”;

3.2. Overwegende dat, wat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar echtgenoot betreft, verzoekster deze in enige mate weet te relativeren; dat de ernst en het aantal tegenstrijdigheden evenwel in de globale context van de asielaanvraag moet worden beoordeeld; dat bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeksters betoog met betrekking tot de enige tegenstrijdigheid die zij daadwerkelijk poogt te weerleggen, met name de vraag of zij in Moskou dan wel in de omgeving van Moskou verbleef, niet terzake dienend is, nu de tegenstrijdigheden betrekking hebben op het tijdstip waarop verzoekster van Moskou (of de onmiddellijke omgeving ervan) naar Leningrad vertrok, en of verzoekster en haar echtgenoot aldaar problemen zouden gekend hebben; dat verzoekster deze tegenstrijdigheden geenszins poogt te weerleggen; dat de bestreden beslissing bovendien aan de hand van nauwkeurig bronnenmateriaal de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen aantoon wat betreft de fedain en de vernietiging van het dorp Lesnoj, daar waar verzoekster zich beperkt tot losse beweringen, zonder deze in concreto aan te tonen; dat de Commissaris-generaal bijgevolg kon besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag;

Overwegende dat verzoekster ter staving van haar asielrelaas bij haar memorie van wederantwoord een aantal stukken voegt; dat zij niet aantoont waarom zij deze stukken niet reeds op het tijdstip van haar verhoor voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had kunnen voorleggen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van zijn beslissing geen rekening kon houden met deze elementen vermits zij slechts voor het eerst in de memorie van wederantwoord worden aangevoerd; dat bijgevolg, gelet op wat voorafgaat, de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is; dat het enig middel niet gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.